

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

[Μυθιστορία ΑΛΕΞΙΟΥ ΜΠΟΥΒΙΕ]

[Συνέχεια]

“Όταν ο Μαυρίκιος συνήλθεν εκ τῆς μέθης του, παρατήρησε περίξ του. Ἀπειρία κομποτάτων φακέλλων, ὄλων τῶν σχημάτων καὶ ὄλων τῶν χρωμάτων, ἐξηπλώθησαν ἐπὶ τοῦ γραφείου του.

Ἐπανέυρισκεν ἀκόμη εἰς πολλοὺς ἐξ αὐτῶν διατηρούμενον τὸν κηρὸν, δι’ οὗ ἄλλοτε ἦσαν ἐσφαργισμένοι, καὶ ὅστις ἐφερενείσεται τὰ σήματα τῆς κομῆσης. Τινὲς ἔφερον γραμματόσημα ξένων ἐθνῶν, ἐνθυμίζοντα εἰς τὸν Μαυρίκιον μακρυνὸν ταξιδιον, ὅπερ εἶχε κάμει ἄλλοτε ἡ κυρία Βριών.

Ἄλλας εἶχε λάβει διὰ μυστηριωδῶν ἀπεσταλμένων, διότι δὲν ἔφερον οὐδεμίαν ὑπογραφήν· τέλος, ἡ θέα ὄλων τούτων τῶν φακέλλων ἦτο θελκτικωτάτη. Ἐκαστος ἐξ αὐτῶν ἐφαίνετο μειδιῶν τῷ Μαυρίκιῳ καὶ λέγων αὐτῷ: «Ἀνάγνωσέ με ἐκ νέου, ἀξιζῶ τὸν κόπον, δύναμαι ἀκόμη νὰ σοὶ παράσχω στιγμὰς τινὰς εὐτυχίας».

Ἡθέλησε ν’ ἀποφύγη τὴν συγκίνησιν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ταύτης, ἥς ἠννόει τὸν κίνδυνον, ὅθεν ἀπώθησε ζωηρῶς πάσας ταύτας τὰς ἐπιστολάς, τὰς διεσκορπισμένας ἐνώπιόν του· ἀλλ’ αἱ εὐδοαὶ των τὸν παρηκολούθησαν, ἀπειρὶ καὶ ὅσον ἐδόμνησαν εἰς τὸ εὖς του: «Ἀχάριστε, διατί μὰς περιφρονεῖς τόσον; δὲν σὲ κατεστήσαμεν ἄλλοτε τόσον εὐτυχῇ; Δὲν ἐνθυμίσαι πόσον ἡ χεὶρ σου ἔτρεμεν ὅταν μὰς ἤνοιγες, πόσον ἡ καρδιά σου ἐπαλλε, μετὰ πόσης στοργῆς μὰς ἔθετες εἰς τὰ χεῖλη σου καὶ ποσάνκις μὰς ὕγρανες διὰ τῶν δακρύων σου; Πῶς! δὲν ἀξιζομεν ἐν βλέμμα;»

Ἄλλ’ ἐκεῖνος τὰς ἔκαμεν ἕνα σωρὸν καὶ τὰς συνέπτυξεν εἰς τὰς χεῖράς του, ὅπως μὴ τὰς ἀκούη. Πλὴν μία ἐξ αὐτῶν, μικρότερη, ἐλαφροτέρα, λεπτοτέρα τῶν λοιπῶν, διέφυγε τῶν δακτύλων του.

Ἐνόμισεν ὅτι τῷ ἔλεγεν: «Ἐάν δὲν σὲ ἀρέσουν αἱ σύντροφοί μου, τοῦλάχιστον φείσθητε ἐμοῦ, Μαυρίκιε, σοὶ ἐπροξένησα ἡμέραν τινὰ τόσην εὐχαρίστησιν!»

Τὴν παρατήρησεν ἡτο πράγματι ὠραϊοτάτου σχήματος καὶ ἠνοίγετο ευκόλως.

Τὴν ἠνοίξε καὶ τὴν ἀνέγνωσεν ἰοῦ τοῦ περιεχομένου της:

«Ἀγαπητέ μου φίλε· ἐπιθυμῶ πρὶν κοιμηθῶ, νὰ σκιαγραφήσω εἰς ὀλίγας γραμμὰς τὴν εὐτυχὴ ἡμέραν, ἣν διήλθομεν ὁμοῦ. θελῶ, ἐάν ἡμέραν τινὰ τὸ πεπρωμένον μὰς χωρίσῃ, νὰ ἐπανέυρῃς τὴν ἐπιστολήν ταύτην, νὰ τὴν ἀναγνώσῃς καὶ νὰ ἐνθυμηθῇς. . .

»Νὰ ἐνθυμηθῇς τὴν πρωϊνὴν μας ἐκδρομὴν, καὶ τὴν χαρὰν ἣν εἶχον μέλλουσα νὰ διέλθω ὁλόκληρον ἡμέραν μαζὶ σου. Καὶ σὺ προσέτι ὠμοῖαζες ὡς μαθητὴς κατὰ τὰς διακοπὰς του. ἦσο ὅπως παιδρότης, δὲν ἔπαυες νὰ μὲ παρατηρῇς καὶ νὰ μ’ ἐγκωμιάζης: «Τ’ ἀνάστημά μου ἦτο θαυμάσιον, ἡμὴν ὠραίαὺς ἄγγελος, ἐφαίνονμην μόλις δεκαεξαέτις», ταῦτα πάντα μοὶ ἔλεγες, κόλαξ!..

Φθάσαντες εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἤρχισαμεν νὰ τρέχωμεν ὡς τρελλοί, μὴ σταματῶντες ἢ μόνον ὅπως συναζόμεν ἐν ἄνθος ἡ. . . ὅπως ἀνταλλάξωμεν ἀσπασμόν».

— Ναί, ναί, ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος, πάντα ταῦτα νομίζω ὅτι συνέβησαν χθὲς!

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης τὴν προσοχὴν τοῦ Μαυρικίου ἐλκυσεν τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦτο:

«Ἐλθέ ταχέως, φίλε μου, ἐλθέ ταχέως εἰς τὴν φωλεάν τοῦ ἔρωτός μου. Εἶμαι τεθλιμμένη, πρέπει νὰ σὲ ἴδω, ἐπιθυμῶ νὰ μοὶ ἐπαναλάβῃς ἀκόμη ὅτι μὲ ἀγαπᾷς; . . . ἔχω ἀνάγκην νὰ μοὶ εἴπῃς ὅτι δὲν θ’ ἀγαπήσῃς ποτὲ ἄλλην ἀπὸ ἐμέ».

— Καὶ ὑπῆκουσα, ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος, ἔτρεξα ἀμέσως παρ’ αὐτῇ καὶ τῆς ὠρκίσθη πᾶν ὅτι μοὶ ἐξήτει καὶ ἐκείνη μ’ ἐπίστευσε! . . . Ἐπιορκέ! ἔλεγε καθ’ ἑαυτόν, εἰς ἀμοιβὴν πασῶν τούτων τῶν ἀποφάσεων, ἃς ἐκείνη σοὶ ἐπροξέτει, δὲν ἡδύνασο νὰ ὑποφέρῃς καὶ σὺ τὰς μικρὰς τῆς ἀπαιτήσεως, τὴν ζηλοτυπίαν της; Οὐχί, εἰς τὴν πρώτην καταιγίδα, ἔφυγες, ἐλησμόνησες τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας, τὸν καθαρὸν οὐρανόν, τὰς ἀστροφεγγεῖς νύκτας; δὲν ἔσχες τὸ θάρρος νὰ διέλθῃς τὸν χειμῶνα καὶ ν’ ἀναιμείνης τὴν ἀνοιξιν.

Ἀνεγίνωσκεν, ἀνεγίνωσκε διαρκῶς, δὲν ἡδύνατο πλέον ν’ ἀποσπασθῇ τῆς ἀλληλογραφίας ταύτης. Αἱ ἐπιστολαὶ διεδέχοντο ἀλλήλας ἐν τῇ φλεγούσῃ χειρὶ του. Διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του τὰς παρατήρει, ἀλλὰ διὰ τῆς καρδίας του ἀνεγίνωσκε, διὰ τῆς καρδίας του ἐβλεπεν οὐχὶ πλέον χαρακτῆρας πυκνοὺς ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον, ὅπερ τοὺς εἶχε χαράξει, ἐκεῖνο οὐτινος ἡ χεὶρ εἶχεν ἐπαναπαυθῇ ἐκεῖ, τοῦ ὁποίου ἡ καρδιά ἐπαλλεν ἄλλοτε εἰς τὸ χαρτίον τοῦτο, ὡς ἡ καρδιά τοῦ Μαυρικίου ἐπαλλε κατ’ ἐκείνην τὴν στιγμὴν.

Καὶ περάνας ἐπιστολήν τινὰ ὅπως ἀρχίσῃ τὴν ἀνάγνωσιν ἐτέρας τὸ παραπέτασμα, τὸ χωρίζον τὸ γραφεῖον τοῦ ἐκ τοῦ πλησίον δωματίου, ἡμιτηγέρθη ἡσύχως, καὶ παρουσιάσθη ἡ Θηρεσία συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἐξαδέλφου της Καζιμίρ.

Βλέπουσα τὸν σύζυγόν της βεθυτισμένον ἐν τῇ ἀναγνώσει του, ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν Καζιμίρ νὰ σταθῇ, ἐκείνη δὲ προχωρήσασα διὰ τοῦ ἄκρου τῶν ποδῶν της:

— Ἀ! σὰς συλλαμβάνω, κύριε, τῷ εἶπεν, θέσασα τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Μαυρικίου.

— Πῶς! εἶσαι σὺ, ἀνέκραξεν ἐκεῖνος συγκεχυμένος, ἐν ᾧ ἐδιάζετο νὰ ρίψῃ ἀτάκτως εἰς τὸ κιβώτιον τὰς ἐπιστολάς ἃς δὲν εἶχεν ἔτι ἀναγνώσει.

— Μάλιστα, ἐγὼ εἶμαι, ἐπανεῖλαβεν ἡ Θηρεσία, ἀλλὰ τίνας εἶνε αἱ ἐπιστολαὶ αὗται, ἐξηκολούθησε λέγουσα, ἃς προσπαθεῖς νὰ μοὶ ἀποκρύψῃς, καὶ τὸ κιβώτιον τοῦτο, ὅπερ δὲν ἐγνώριζον μέχρι τοῦδε καὶ ὅπερ κλείεις μετὰ τῆς φροντίδος;

— Περιέχει ἔγγραφα, ἀγαπητὴ μου Θηρεσία, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος.

— Καὶ διὰ νὰ τὰ ἀναγνώσῃς μεθ’ ἡσυχίας μὲ ἀφίνεις μόνην εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ ἔλθῃς νὰ μὲ συνοδεύσῃς εἰς μι-

κρὸν περίπατον ἀνὰ τὸ δάσος, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν σου; Ἀ! δὲν μ’ ἀρέσουν διόλου αὗτα!

Καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν Καζιμίρ ὅστις εἶχε μείνει πλησίον τῆς θύρας:

— Δύνασθε νὰ προχωρήσητε, ἐξαδέλφει μου, προσέθεσεν ἐκείνη, καὶ θέλω νὰ μάθω, τί λέγετε δι’ ὅλα αὗτα.

— Ἐγώ, οὐδέν, εἶπεν ὁ Καζιμίρ πλησιάζων τὸν Μαυρίκιον καὶ θλίβων τὴν χεῖρα του.

— Αὐτὰ δὲν μ’ ἀρέσουν, τὸ ἐπαναλαμβάνω, εἶπεν ἡ Θηρεσία. Τώρα πολὺ φροντίζετε, ἔλεγεν ἀπευθυνομένη εἰς τὸν σύζυγόν της, νὰ κρύψετε τὸ κιβώτιον αὐτό, ἐπεθύμουν νὰ τὸ ἐβλεπον.

— Ἀγαπητὴ μου, ἀπεκρίθη ὁ Μαυρίκιος δι’ ὕφους σοβαροῦ προσπαθῶν νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν ἀντίστασιν τῆς Θηρεσίας, σοὶ εἶπον πρὸ μικροῦ τί περιέχει, καὶ μεγάλως θὰ ἐλυπούμην ἐάν ἐνησυχολέισο περισσώτερον διὰ τοῦτο. Σὲ ἀφίνω μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου σου ἐπὶ τινὰ χρόνον, ὅπως ἐτοιμασθῶ νὰ σὲ συνοδεύσω εἰς τὸ δάσος.

Μείνας μόνος μετὰ τῆς Θηρεσίας ὁ Καζιμίρ παρατήρει δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἰδίως τὸ ἐκ παλαιᾶς ὀρυθὸς γραφεῖον, ὅπερ ὁ Μαυρίκιος εἶχε κλειδώσει.

— Τοῦτο μόνον ἠθέλατε νὰ μοὶ εἴπητε; παρατήρησεν ἡ Θηρεσία ἥτις ἤρχιζε νὰ πειπειράζηται ἐκ τοῦ γυμνάσματος τούτου. Διατί παρατηρῆτε μετὰ τῆς περιεργείας παντοῦ;

— Ζητῶ νὰ ἴδω τί ἀπέγινε τὸ κιβώτιον, ὅπερ ἐκράτει ὁ σύζυγός σας, καθ’ ἣν στιγμὴν εἰσερχόμεθα.

— Τί σὰς ἐνδιαφέρει; εἶπεν ἡ Θηρεσία ἐκπληκτος καὶ σκεπτικῇ. Διατί ἐνασχολεῖσθε τόσον πολὺ διὰ τὸ κιβώτιον ἐκεῖνο. Δὲν περιέχει καθ’ ὑμᾶς ἔγγραφα, ὡς βεβαίωτο ὁ Μαυρίκιος;

— Ὅ,τι καὶ ἂν περιέχει θὰ ἦνε ὅπως ἀθῶν.

— Τί ἐννοεῖτε;

— Παλαιὰ τις ἀλληλογραφία, δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀμφιβολία.

— Ἀλληλογραφία!

— Διατί ὄχι. Εἰς τὰ μικρὰ ταῦτα ἐπιπλα θέτει τις τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰ ἐπισκεπτήρια, ἅτινα τοῦ χρησιμεύωσιν ἀκόμη. Ὅταν δὲ ὁ καιρὸς των παρῇλθεν, ὅταν ταῦτα ἐξῆσαν ἀρκετά, τὰ συναθροίζει καὶ τὰ ρίπτει εἰς τὸ βάθος παλαιοῦ συρταρίου, ἐάν ἦτο συλλέκτης, ἢ εἰς τὴν ἐστίαν ἐάν αὕτη εἶνε καθαρισμένη.

— Τότε τὰς ἐπιστολάς ταύτας, ἐάν πράγματι εἶνε τοιαῦται, παρατήρησεν ἡ Θηρεσία, ὁ Μαυρίκιος θὰ τὰς χρειάζεται ἀκόμα;

— Ἀναμφιβόλως, ἀφ’ οὗ αὐταὶ εὐρίσκονται ἐντὸς τοῦ κιβωτίου καὶ ἀφ’ οὗ τὰς ἀναγινώσκει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν.

— Τὰς ἀναγινώσκει! ἀνέκραξεν ἐκείνη ζωηρῶς.

— Δὲν τὸν συνελάβατε πρὸ μικροῦ, εἶπεν ὁ Καζιμίρ ἀναγινώσκοντα μετὰ μεγίστης προσοχῆς; Ἐφαίνετο μάλιστα τόσον βυθισμένος, ὥστε οὔτε κἂν σὰς εἶδεν ὅταν εἰσῆρχεσθε.

Ἡ Θηρεσία εἰσιώπησε καὶ ἡ φυσιογνωμία

της ἐσκυθρώπασε. Νέφος, ἴσως τὸ πρῶτον, διήρητο ἐκ τοῦ κυανοῦ της οὐρανοῦ.

Ὁ Καζιμίρ διέκρινε τὴν ἐντύπωσιν ἣν οἱ λόγοι του παρήγαγον, καὶ ἵνα ἐπανορθώσῃ τὴν ἀδεξιότητά του, εἶπεν εἰς τὴν Θηρεσίαν :

— Μὴ ταράττεσθε δὲ τόσον, ἐξαδέλφη μου, εἴθε ἀρκετὰ εὐφυής, ὥστε νὰ ζηλοτυπεῖτε διὰ τὸ παρελθὸν τοῦ συζύγου σας.

Ἡ Θηρεσία ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀπεκρίθη μετὰ θλίψεως :

— Δὲν πρόκειται τώρα περὶ τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ περὶ τοῦ παρόντος, ἀφοῦ ὁ Μαυρίκιος τέρπεται ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν.

Ὁ Καζιμίρ δὲν ἠνύνησε τὴν λεπτότητα μεθ' ἧς τῷ ὠμίλησεν ἡ Θηρεσία, παρετήρησε τὸ ὥρολόγιόν του, εἶδεν ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ μεταβῇ εἰς συνέντευξιν τινα καὶ ἀπεχαιρέτησε τὴν ἐξαδέλφην του.

Ὅταν ὁ Μαυρίκιος μετὰ τινα χρόνον εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον ἐξεπλάγη μεγάλως ἐκ τῆς θλίψεως τῆς Θηρεσίας.

— Τί ἔχεις ; τὴν ἠρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Τίποτε, Μαυρίκιε, ἀπεκρίθη ἐκείνη μετὰ γλυκύτητος.

— Ἐν τούτοις σὲ ἀφῆκα λίαν εὐθυμον καὶ τώρα...

Ἐκείνη δὲν τὸν ἀφῆσε νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν φράσιν του, ἀλλ' ἐπροχώρησε πρὸς αὐτόν, καὶ σταυρώνουσα τοὺς βραχίονας :

— Εἶμαι ζηλότυπος, τῷ εἶπε δι' ὕψους ἀποφασιστικοῦ.

— Σὺ !

— Μάλιστα. ἐγώ !

Ἐπειδὴ δὲ ὁ σύζυγός της τὴν παρετήρει ἐκπληκτος, ἔλαβε τὰς χεῖράς του, καὶ τῷ εἶπε δι' ὕψους ἡπιωτέρου :

— Δὲν ἔχω λοιπὸν τὸ δικαίωμα, Μαυρίκιε, νὰ εἶμαι ζηλότυπος ; Σὲ ἀγαπῶ τόσον τρυφερῶς, ἡ καρδίκα μου ὁλόκληρος σοὶ ἀνήκει.

— Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, ἀγαπητὴ μου φίλη, βεβαίως ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ᾔσῃς ζηλότυπος, ἀλλὰ χρειάζεται ἀκόμη νὰ ἔχῃς καὶ μίαν αἰτίαν· ἔχεις τοιαύτην ;

— Ναί, ἔχω.

Ἐγκατέλειψε τὸν Μαυρίκιον, ἐπροχώρησε πρὸς τὸ γραφεῖον καὶ ἐγγιζουσα αὐτὸ διὰ τῆς χειρὸς :

— Ἐδῶ μέσα εὐρίσκεται ἡ αἰτία μου, εἶπεν αὕτη, ἐὰν θέλῃς νὰ τὸ γνωρίσῃς, ἀνοίξε.

Ἦνοιξε καὶ ἠνύνησεν ἀμέσως, διότι ἀνέκραξε μετὰ δυσθυμίας :

— Ἀκόμη ! ἀλλὰ Θηρεσία...

Ἔθεσε τὴν μίαν τῶν χειρῶν της ἐπὶ τοῦ στόματος, ὅπως τὸν ἐμποδίσῃ νὰ ὁμιλήσῃ, καὶ περῶσα ἓνα τῶν βραχιόνων της περὶ τοῦ τραχήλου του :

— Μὴ μοῦ λέγεις πλέον, σὲ παρακαλῶ Μαυρίκιε, ἐπιθυρῶς ἐκείνη διὰ τῆς πλέον πειστικῆς φωνῆς της, ὅτι τὸ κιβώτιον τοῦτο περιέχει διάφορα ἔγγραφα. Ἐντὸς τοῦ κιβωτίου τούτου ὑπάρχουσιν ἐπιστολαί, εἶμαι περὶ τούτου βεβαιωσάτη, προσερχόμεναι ἀπὸ προσφιλεστάτου εἰς σὲ προσώπου. Εἶμαι ζηλότυπος διὰ τὰς ἐπιστολάς ταύτας. Χθές

μοὶ ὁμολόγησις ὅτι ἡγάπας νὰ συνδιαλέγεσαι μὲ τὰ περικυκλοῦντά σε ἀντικείμενα. Σοὶ ἀφίνω πάντα ὅσα εἶνε ἐκεῖ, συνωμῖλει μετ' αὐτῶν, οὐδέποτε θὰ παραπονεθῶ διὰ τοῦτο· ἀλλὰ κάμε μίαν ἐξαίρεσιν, ὅσον ἀφορᾷ τὸ κιβώτιον. Πράγματι μοὶ λέγει νὰ δυσπιστῶ εἰς τοῦτο, καὶ θὰ ὑπέφερον, μεγάλως, πιστευσέ με, ἐπὶ μόνῃ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ὅταν ἀπουσιάζω καὶ εἶσαι μόνος, συνωμῖλεις μετ' αὐτοῦ καὶ ἐκεῖνο σοὶ ἀποκρίνεται.

Ἐσιώπησε, καὶ παρετήρει μετὰ τρυφερότητος ἀσκαρδαμυκτεῖ τὸν σύζυγόν της.

Ὁ Μαυρίκιος ἠθέλησε τότε νὰ στρέψῃ ἀλλοχτοῦ τὸ πρόσωπόν του ὅπως ἀποφύγῃ τὸν μαγνητισμὸν ἐν τῷ βλέμμα ἐκείνου παρήγαγε ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε, καὶ ἡ Θηρεσία μετὰ μεγίστης χαρᾶς τὸν ἤκουσε ἀνακραζόντα :

— Ἀς ἴδωμεν, τί ἀπαιτεῖς ;

— Ὡ ! δὲν ἀπαιτῶ τίποτε.

— Τί ἐπιθυμεῖς ;

— Ἐπρωτίμων νὰ μὴ σὲ τὸ ἔλεγον, τῷ εἶπεν.

Ὁ Μαυρίκιος ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ τραχήλου του τὸν βραχίονα τῆς Θηρεσίας καὶ ἀπεμακρύνθη αὐτῆς βήματά τινα. Ἐπεθύμει ἀναμφιβόλως, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ ἀπόφασιν τινα, νὰ μὴν ἐπηρεασθῇ ὑπ' οὐδενός καὶ νὰ μὴ ὀδηγηθῇ ἢ μόνον ἐκ τοῦ λογισμοῦ του. Ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον, ὁ στερὸν δὲ ἐξαίφνης ἔτρεξε πρὸς τὸ γραφεῖόν του, ἤρπασε τὸ κιβώτιον, καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὴν ἐστίαν τὸ ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ.

— Ὡ ! εὐχαριστῶ, ἔκραξεν ἡ Θηρεσία, πόσον εἶσαι καλός.

Ἐκεῖνος οὐδὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ στηριζόμενος ἐπὶ ἀνακλίντρον τινός, ἠθεώρει τὸ καιόμενον κιβώτιον. Ἡ Θηρεσία ἠνύνησεν ὅ,τι συνέβαινε ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Μαυρίκιου, ἐσιώπησε καὶ τὸν παρετήρει. Μετ' ὀλίγον ἰδοῦσα ὅτι ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐπιπτον δάκρυα, ἀνέκραξεν :

— Κλαίεις, Μαυρίκιε ;

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος μετὰ πραότητος, βλέπω ἐπὶ τοσαύτην ὥραν τὴν φλόγα ταύτην, καὶ ἡ λάμψις της μοῦ κουράζει τὴν ὄρασιν. Ἀλλὰ, προσέθεσεν, ὅλα τώρα ἐτελείωσαν.

Θὰ τὸν ἤκουε τις ψιθυρίζοντα τὴν ἐξῆς φράσιν :

— Δὲν μοὶ μένει πλέον οὐδὲν ἐξ αὐτῆς ! ... Εἶνε τάχα τοῦτο καλλίτερον ;

Z

Ἐσπέραν τινα, περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, ἡ ἐκπληξὶς καὶ ἡ χαρὰ τοῦ βαρῶνου Λιθρὺ ἐφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον. Μετέβαινε σκεπτικὸς εἰς τῆς κυρίας Βριῶν ὅπως μαθῇ τὰ κατ' αὐτήν, ὅτε ὁ ὑπηρετὴς, ὅστις τὸν ἐδέχετο συνήθως, τῷ εἶπεν ὅτι ἡ κόμησσα τὸν παρακαλεῖ ν' ἀνέλθῃ.

Ὁ βαρῶνος εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην, ἦν δὲν ἠλπίζεν, ὥχρισσε καὶ ἤρχισε νὰ κλονίζεται, ἀλλὰ συνεκράτησεν ἑαυτόν, καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, ἠκολούθησε τὸν ὑπηρετὴν ὀδηγοῦντα αὐτόν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς κομῆσεως.

Ἐκεῖ μόνον, ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς κενῆς αἰθού-

σης, ἠδυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ, καὶ θέλων νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς εὐτυχίας του :

— Μήπως ἐκάματε λάθος ; ἠρώτησε τὸν ὑπηρετὴν διὰ δειλοῦ τρόπου· ἀληθῶς ἐλάβετε παρὰ τῆς κομῆσεως τοιαύτην διαταγὴν ;

— Μάλιστα, μὲ διέταξεν, ἄμα ὁ κύριος βαρῶνος παρουσιάσθῃ, νὰ τὸν εἰσαγάγω παρ' αὐτῇ.

— Θέλει λοιπὸν νὰ μὲ δεχθῇ ;

— Πιθανόν, κύριε, ἐπανελάβεν ὁ ὑπηρετὴς μετὰ σοβαρότητος.

Ὁ κύριος Λιθρὺ ἦτο καταχαρούμενος, διότι ἐμελλε τέλος πάντων νὰ τὴν ἐπανίδῃ ὕστερον ἀπὸ τόσον χρόνον, νὰ τῆς ὁμιλήσῃ. Ἀκόμη δὲν ἐπίστευεν εἰς τὴν εὐτυχίαν του.

— Ὡς βλέπεις, ἔλεγεν εἰς τὸν ὑπηρετὴν, τόσον καιρὸν δὲν μοῦ ἔλεγες ἢ τὴν στερεότυπον φράσιν : « Ἡ κυρία ὑποφέρει, ἡ κυρία δὲν δύναται νὰ δεχθῇ τὸν κύριον βαρῶνον », ὥστε ὅταν ἀπόψε δὲν σὲ ἤκουσα νὰ ἐπαναλαμβάνῃς αὐτὴν κατηυχαισθήσῃ. Ἀ ! γελοῖε, ἀρκετὰ μ' ἐτυράννησας, ἀρκετὰ μὲ ἐξέβαλες τῆς θύρας.

— Τοιαύτας διαταγὰς εἶχον, κύριε.

— Τὸ πιστεύω, ἔκραξεν ὁ βαρῶνος, δὲν ὑποθέτω ὅτι μὲ ἐδίωκες χωρὶς νὰ ἔχῃς διαταχθῇ πρὸς τοῦτο. Ἀλλὰ σήμερον, μὲ τὴν ἀγγελίαν ἣν μοῦ ἔδωκας, μ' εὐχαρίστησες πολὺ, καὶ δὲν μοῦ φαίνεται τόσον δυσάρεστος ὡς ἄλλοτε. Ἰδοὺ λάβε τὸ λουδοβίκειον τοῦτο.

— Δι' ἐμὲ εἶνε αὐτό ; ἠρώτησεν ὁ ὑπηρετὴς.

— Βεβαίως, δι' ἐσέ. Θέλεις καὶ ἄλλα ; ὁμίλησε ἐλευθέρως.

— Ὁμιλῶ, κύριε βαρῶνε.

— Ἰδοὺ, φλύαρε, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λιθρὺ δίδων αὐτῷ καὶ ἄλλα δύο λουδοβίκεια. Ἀλλὰ εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, διατί ἡ κόμησσα δὲν παρουσιάζεται. Εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν ἠπατήθης ;

— Ἐὰν ὁ κύριος ἐπιθυμῇ, πηγαίνω νὰ τὴν εἰδοποιήσω.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη. Ἀλλὰ ποῖος ἀνήγειλε τῇ κομῆσσει τὴν ἀφίξιν μου ;

— Κανείς.

— Πῶς, κανείς ;

— Ἀναμένω ὅπως ὁ κύριος βαρῶνος τελειώσῃ νὰ μ' ἐρωτᾷ πλέον, διὰ ν' ἀναγγείλῃ τῇ κυρίᾳ μου τὴν ἀφίξιν του.

— Μήπως εἶχον ποτὲ ἀνάγκην τῆς παρουσίας σου ; ἔκραξεν ὁ βαρῶνος μετὰ φοβεροῦ ὕψους. Πήγαινε ἀμέσως νὰ τὴν εἰδοποιήσῃς.

Μείνας ὁ κύριος Λιθρὺ μόνος ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκαθίσε καὶ παρετήρει πέριξ του. Τὰ πάντα εὐρίσκοντο εἰς εἰς αἶαν θέσιν τὰ εἶχεν ἀφῆσει τελευταῖον. Ἐκαστον ἀνακλίντρον εὐρίσκοντο εἰς τὴν συνήθη του θέσιν, ὁ βαρῶνος ἀνεγνώρισε τὸ ἰδιόν του, ὅπερ ἦτο πλέον μεταχειρισμένον τῶν ἄλλων. Ἡ τράπεζα τοῦ παιγνιδίου ἦτο εἰς μίαν γωνίαν ἐτοιμος νὰ δεχθῇ τὸν ἱππότην καὶ τὸν κόμητα ν' ἀρχίσωσι τὸ παιγνιδιὸν των. Ζωηρὸν πῦρ ἔλαμπεν εἰς τὴν ἐστίαν καὶ τέσσαρες λάμπες ἐφώτιζον ὡς ἄλλοτε τὴν αἴθουσαν. Ὁ κύριος Λιθρὺ, ἡσθάνθη μεγίστην εὐχαρίστησιν ἐπὶ τῇ θεᾷ ὅλων αὐτῶν. Ἡ κόμησσα δὲν θὰ ἦτο πλέον θυμωμένη μετὰ τοῦ πα-

λαιού της φίλου Έντος ὀλίγου θά ἐνεφανίζετο, θά τὴν ἐπανεβλέπε, ἡ ἐξορία του εἶχε λήξει. Ἦτο ὅλως χαρά, εἶχε λησμονήσει τὰς παρελθούσας στενοχωρίας του, τὴν θλίψιν ἣν διήλθε περιπατῶν εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τῶν Παρισίων καὶ μὴ γνωρίζων τί νὰ πράξῃ.

Πολλάκις ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ὅτι ἅμα ἐπανεβλέπε τὴν κυρίαν Βριών, θά τὴν ἐπέπληττε διὰ τὴν πρὸς τὸν τόσον πιστόν της φίλον διαγωγὴν της.

Ὡρκίζετο νὰ τῇ εἴπῃ τὰς σκληροτέρας λέξεις καὶ νὰ τῇ ἀνταποδώσῃ τὴν ἰδίαν ἀδιαφορίαν καὶ ψυχρότητα· νὰ ἐκδικηθῇ τέλος δι' ὅ,τι εἶχεν ὑποφέρει. Ἀλλ' ἅμα τῇ εἰσόδῳ του ἐντὸς τῆς αἰθούσης τῆς φίλης του, πάντα ταῦτα τὰ σχέδια διελύθησαν.

Μία ὥραία ἡμέρα δὲν ἀρκεῖ νὰ λησμονήσῃ τις πολλὰς ἀσχημάτους. Τὴν ἀνοιξιν, ὅταν ἡ φύσις ἐορτάζῃ, ὅταν τὰ λείρια ἀνθοῦσι καὶ ὅταν τὰ πτηνὰ κελαδοῦσιν, ἐνθυμεῖται τις πλέον τὰς χιόνας τοῦ χειμῶνος;

Ὁ βαρῶνος ἀκόμη ἀμφέβαλλε διὰ τὴν εὐτυχίαν του. Ὡμοιάζε μὲ τὸν αἰχμαλώτον ἐκεῖνον, τὸν ἀναμένοντα τὴν ἐλευθερίαν του, καὶ ἀδυνατοῦντα νὰ πιστεύσῃ ὅταν τοῦ λέγουσιν ὅτι εἶνε πλέον ἐλεύθερος, ὅτι δύναται νὰ ἐξέλθῃ τῆς φυλακῆς του.

Καὶ ὁ κύριος Λιβρὺ εἰς παρομοίαν θέσιν εὐρίσκετο, διότι μὴ βλέπων ἐμφανιζομένην τὴν κυρίαν Βριών ἡρώτα καθ' ἑαυτόν, μήπως ἦτο θῦμα πλάνης καὶ ματαίως ἐχαίρετο.

Πάραυτα ὅμως θόρυβος ἠκούσθη ἐν τῷ παρκατεμένῳ ὀματίῳ· ὁ βαρῶνος ἠκροάσθη καὶ ἤκουσε τὸν θροῦν μεταξίνης ἐσθῆτος. Ἐκεῖνη ἦτο! ἐκεῖνη τέλος πάντων!

Τότε ἀπηλλαγμένος πάσης σκέψεως, βέβαιος διὰ τὴν νίκην, ἔλαβεν ἐκ νέου θάρρος, καὶ ἐπαγγέλλον εἰς τὸ πνεῦμά του τ' ἀρχαῖα σχέδιά του.

— Πῶς θά τὴν δεχῶ, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, πῶς θά τῆς εἴπω πᾶν ὅ,τι σκέπτομαι διὰ τὴν διαγωγὴν της, πῶς θά ἐκδικηθῶ!

Ἐντὸς μικροῦ ἡ Ἑλένη ἐνεφανίσθη. Εἶχε μεγάλως ἀλλοιωθῇ τὸ πρόσωπόν της εἶχε μακρυνθῇ καὶ ἀπωλέσει τὰ ζωηρὰ ἐκεῖνα χρώματα· τὰ χεῖλη της ἐπίσης ἦσαν ὠχρά, αἱ χεῖρές της, οἱ ὠμοὶ της εἶχον ἀδυνατίσει, βαδίζουσα δὲ ἐφάνετο κλονιζομένη.

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, ἦτο ἀκόμη ὠραία, καλλιτεχνικῶς ὠραιότερα παρ' ἄλλοτε. Τὸ βλέμμα της, ἂν καὶ εἶχεν ὀλιγωτέραν λάμψιν, εἶχεν ὅμως μεγαλειτέραν ἐκφρασιν. Διέκρινέ τις ἀμέσως ἐν αὐτῇ γυναικα, ἥτις πολλὰ ὑπέφερεν.

Περιεβάλλετο ὑπὸ γλυκείας μελαγχολίας, ἥτις θαυμασιῶς τῇ ἤρμοζεν.

Εἰσελθούσα ἡ Ἑλένη ἐσταμάτησεν ἀμέσως στηριζομένη δὲ ἐπ' ἐνὸς ἐπίπλου εὐρισκομένου εἰς τὴν ἐπιθυρίδα, ἔτεινε καὶ τὰς δύο της χεῖρας εἰς τὸν κ. Λιβρὺ λέγουσα αὐτῷ διὰ φωνῆς συγκεκινημένης:

— Πλησιάζατέ με, ἀγαπητέ μοι ἀρχαῖε φίλε, ὅπως σὰς ἐκφράσω ὅλην τὴν χαρὰν ἣν αἰσθάνομαι ἐπαναβλέπουσα ὑμᾶς. Δὲν ἔχω ἀρκετὴν δύναμιν νὰ ἔλθω ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς.

Ὁ βαρῶνος δὲν ἠδύνατο νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του, οὐδὲν ἔλεγε.

— Πῶς! δὲν ἔρχεσθε; ἐπανελάβεν ἡ

κυρία Βριών, ἃς δοκιμάσω. Λοιπὸν ἐγὼ... Καὶ κλονιζομένη ἔκαμιν ἐν βῆμα πρὸς τὸν κύριον Λιβρὺ.

Δὲν ἐκρατήθη πλέον, ὅλον τὸ θάρρος του τὸν ἐγκατέλιπε. Ἐτρεξε πρὸς τὴν Ἑλένην, τὴν περιεπτύχθη καὶ κλαίων τῇ εἶπε τέλος, ἀφοῦ τὴν παρετήρησεν ἐπὶ πολὺ σιωπῶν:

— Εἴσθε λοιπὸν ἀσθενής;

— Ἀλλοίμονον! ἀπεκρίθη, τὸ βλέπετε καλὰ, φίλε μου.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ Ἀννέτα ἐστέναζε χωρὶς ν' ἀπντήσῃ.

— Ὅχι, ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος, μόνος μου τελειῶν τὰς ὑποθέσεις μου καὶ ἰδοὺ διατί— ὑπὸ τὸ φέγγος τῶν ἀστέρων καὶ μὲ κίνδυνον νὰ θραύσω τὴν κεφαλὴν μου— ἔρχομαι νὰ σὰς ἐρωτήσω ἂν μὲ ἀγαπᾶτε.

Ἐπὶ τινος στιγμᾶς ἡ συγκίνησις ἐκώλυε τὴν Ἀννέταν νὰ ὁμιλήσῃ. Ἡ ὥρα ἦτο ἐπίσημος, ἡ δὲ καρδιά της ἐπίεζε· ἡ ζωὴ της ἀπεφασίζετο ὡς καὶ ὁ ἔρως αὐτῆς. Ἐπὶ τῇ ἀμέσῳ ἐκεῖνη καὶ σχεδὸν ἀποτόμῳ ἐρωτῇ ἠσθάνθη ἑαυτὴν ἀνίσχυρον εἰς ἀπάντησιν ἐν τούτοις πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἀποκριθῇ.

— Πιστεύετε, εἶπεν, ὅτι θά σὰς ἀπαντήσω ὅτι σὰς ἀγαπῶ· ἀλλὰ δὲν τὸ εἰσεύρω.

— Αἶ, τότε φεύγω ὁπότεν ἦλθα, ζητῶν συγγνώμην ὅτι σὰς ἀνησύχησα εἰς τοιαύτην ὥραν.

Καὶ ἡτοιμάσθη ἵν' ἀπέλθῃ. Ἡ Ἀννέτα τότε ἐπλησίασεν αὐτόν!

— Βεβαίως, εἶπεν αὐτῷ, αἰσθάνομαι διὰ σὰς πολλὴν συμπάθειαν... ζωνοτάτην συμπάθειαν.

— Ἀλλὰ τί εἶδους συμπάθεια εἶνε αὕτη; εἶνε σέβας; ὅχι, βεβαίως· εἶνε περιπαθὴς; Νομίζετε ὅτι ἀρκοῦμαι; εἶνε ἐγκαρδία; ὠμίλησατε, εἶνε ἐγκαρδία; Εἶνε τρυφερά;

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις προέφερε διὰ φωνῆς ἡδυτέρας ἐπανερχόμενος πρὸς αὐτήν, ἥτις τοσαύτην εὖρε γλυκύτητα ἐν τῇ φωνῇ ἐκεῖνη, ἥτις συνεκίνησε τὴν καρδίαν της, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ:

— Τρυφερά.

— Λέγετέ το λοιπὸν καὶ μὴ μὲ ἀφίνετε νὰ φύγω, πρὶν ἀναπνεύσω, ἀπὸ τοῦ ὠραίου τούτου μέρους.

— Καὶ διατί, ἡρώτησεν ἡ Ἀννέτα, ἤλθατε ἀπὸ τοῦ μέρους τούτου τοῦ τόσον κοπιώδους διὰ σὰς καὶ τόσον κινδυνώδους δι' ἐμὲ, ἀφοῦ ἠδύνασθε νὰ ἔλθητε διὰ τῆς μεγάλης θύρας;

— Βλέπω ὅτι τὸ μέρος δὲν σὰς ἐμπνέει, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ὅτι δὲ ἡ σελήνη, ἡ ὠραία αὕτη σελήνη, δὲν σὰς γοητεύει. Ἐγὼ

στενοχωροῦμαι μὲ τοὺς δισταγμοὺς σας καὶ τὸν γυναικεῖον ἐνδοιασμόν σας. Σὰς ὠμίλησα περὶ ἔρωτος καὶ μοι ἀπαντήσατε περὶ συμπάθειας. Τοιουτοτρόπως δυνάμεθα ἐπὶ πολὺ νὰ ἐξακολουθήσωμεν χωρὶς νὰ συνονηθῶμεν. Ὅση δὲ καὶ ἂν ἦνε ἡ εὐχαρίστησις, ἣν αἰσθάνομαι πλησίον σας, δὲν θέλω ὅμως νὰ σὰς κρατήσω πολὺ ἐν ὑπαίθρῳ. Προσθέτω λοιπὸν μίαν ἀκόμη λέξιν: Ὁ πατήρ μου δὲν θά διαβῇ τὴν θύραν, περὶ ἧς μοι εἶπατε, εἰμὴ ἀφοῦ λάβω τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ἐκεῖνη, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ μ' ἀγαπᾷ ἐπίσης. Χαίρετε.

— Φεύγετε;

— Θὰ ἔλθω αὔριον νὰ λάβω εἰδήσεις σας... καὶ νὰ σὰς ἴδω, ἀφοῦ σὰς ἀγαπῶ.

Καὶ ὑπερπηδῶν τὸ κιγκλιδίωμα ἤρξατο κατερχόμενος μετὰ προσοχῆς καὶ βραδέως, σταματῶν ἐνίοτε. Πρὶν δὲ τελείως κατέλθῃ ἐστράφη καὶ:

— Αὔριον, εἶπε σιγά.

Ἐπὶ πολὺ ἡ Ἀννέτα ἤκουε τὸν κρότον τῶν βημάτων του καὶ τῶν συγκρουσμένων χαλίκων· ἅμα δ' ὡς ἡ ἡρεμία τῆς νυκτὸς δὲν ἐταράσσετο πλέον εἰμὴ διὰ τοῦ ἀνέμου ἐπὶ τῶν γυμνῶν κλάδων ἀπῆλθε καὶ ἐκεῖνη ψιθυρίζουσα:

— Πῶς μὲ κατεκυρίευσεν!

ΙΗ'

— Μ' ἀγαπᾷ!

Ἦτο ἡ λέξις, ἣν ἡ Ἀννέτα εἶπεν ἀνερχομένη εἰς τὸ ὀματίον της, καὶ ἣν ἐπανελάβε κατακλιθεῖσα.

— Μ' ἀγαπᾷ! Μ' ἀγαπᾷ!

Καὶ οὐ μόνον ἡ καρδιά της ἔλεγε καὶ ἐπανελάμβανε τὴν λέξιν ταύτην, ἀλλὰ καὶ τὰ χεῖλη της προσέφερον αὐτὴν ἐκουσίως, ἵνα διὰ τῆς ἡδέας ἐκείνης μουσικῆς καλύψῃ τὴν ἐνδόμυχον αὐτῆς ἀγωνίαν καὶ ἀνησυχίαν.

Τὴν πρῶϊαν κατῆλθεν ἐξώρως, ὅτε δὲ ἡ Ἰουλιανὴ τῆς ἐπανελάβε τὴν ἐρώτησιν τῆς προτεραίας, ἐκεῖνη ἀπήντησεν ἀορίστως:

— Πῶς νὰ μὴ ἦνε εὐχαριστημένη;

Ἀλλ' ἡ Ἰουλιανὴ ἐξῆτει ἀκριβεστέραν ἀπάντησιν: διὰ τὴν παράστασιν οὐδαμῶς ἀνησυχεῖ, δὲν ἐπρόκειτο δὲ περὶ αὐτῆς, ἀλλὰ περὶ τοῦ Δερῶδ. Τὰ πράγματα θά ἐξηκολούθουν οὕτω; Ἐπρεπε νὰ διοργανίσωσι νέας παραστάσεις μέχρι τοῦ τέλους τοῦ χειμῶνος καὶ κατὰ τὸ θέρος, καὶ νέας διασκευαί; Πάντα ταῦτα ἤρξαντο ἀποβαίνοντα κινδυνώδη· ἂν ὁ Δερῶδ δὲν ἐνεφανίζετο ὡς σύζυγος, δὲν ἔπρεπεν αἱ συχναὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐπισκέψεις του καὶ αἱ περιποιήσεις ν' ἀπομακρύνωσι καὶ ἄλλας.

— Θὰ παρουσιασθῇ.

— Πότε;

— Μετ' ὀλίγον.

— Σοὶ εἶπε τί τὸ ὅποιον σοὶ παρέχει βεβαιότατα;

Ἡ Ἀννέτα παρετήρησε τὴν ἀδελφὴν της ἐκπληκτὰς διὰ τὴν ἐπιμονὴν της.

— Τί δύναται νὰ σὲ κάμῃ νὰ πιστεύσῃς; ὅτι μοι ἔδωκε τοιαύτην βεβαιότητα; ἡρώτησεν ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ.

— Ὁ τρόπος, μετὰ τοῦ ὁποίου σὲ παρε-